DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XXIII | Warszawa, dnia 15 kwietnia 1946 r. | Nr 4

TREŚĆ:

Część C.

Przedruki.

Część C.

PRZEDRUKI.

36.

Dekret z dnia 7 maja 1945 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Biuro Podróży „Orbis".

(Dz. U. R. P. z dnia 12 maja 1945 r. Nr 18, poz. 100).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy, (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą: Polskie Biuro Podróży „Orbis", zwane w dalszych artykułach w skrócie „Orbis".

Art. 2. Siedzibą Orbisu jest siedziba naczelnych władz Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. Przedmiotem działalności Orbisu jest:

a) pomoc przy organizowaniu ruchu turystycznego krajowego i zagranicznego,

b) sprzedaż biletów kolejowych, okrętowych, lotniczych i autobusowych, krajowych i zagranicznych,

c) propagowanie obiektów turystycznych Polski przez wydawanie przewodników, prospektów i ulotek propagandowych,

d) pomoc przy organizowaniu ryczałtowych wywczasów i urlopów na letniskach,

e) organizowanie i eksploatacja domów wypoczynkowych i noclegowych oraz automobilowych stacyj benzynowych, stacyj obsługi automobilistów i garaży,

f) współpraca z organizacjami i przedsiębiorstwami zagranicznymi o pokrewnym zakresie działania,

g) agenturowe ubezpieczenie podróżnych i bagażu,

h) prowadzenie kantorów wymiany w ramach dozwolonych przez Ministerstwo Skarbu,

i) wykonywanie innych czynności, zleconych przez Ministerstwo Komunikacji, a mających związek z turystyką i usprawnieniem ruchu pasażerskiego.

Art. 4. Orbis stanowi odrębną jednostkę gospodarczą i jest osobą prawną. Gospodarka Orbisu prowadzona być winna według zasad handlowych z uwzględnieniem potrzeb Państwa i wymogów życia społecznego na podstawie rocznych planów finansowo - gospodarczych.

Plany finansowo - gospodarcze Orbisu zatwierdza Rada Ministrów na wniosek Ministra Komunikacji przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 5. Naczelny nadzór nad przedsiębiorstwem „Orbis" sprawuje Minister Komunikacji. Kontrolę Orbisu w zakresie gospodarki finansowej sprawuje Minister Skarbu, zaś w zakresie propagandowym Minister Informacji i Propagandy.

Art. 6. Na czele Orbisu stoi dyrektor, którego mianuje i zwalnia Minister Komunikacji. Sposób powoływania i zwalniania innych władz Orbisu określi statut organizacyjny, uchwalony przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Komunikacji.

Dyrektor sprawuje kierownictwo techniczne i administracyjne Orbisu i zastępuje go wobec władz sądowych, administracyjnych i osób trzecich.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Komunikacji, Skarbu oraz Informacji i Propagandy, każdemu w jego zakresie działania.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

37.

Ustawa z dnia 3 stycznia 1946 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze „Lot".

(Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1946 r. Nr 3, poz. 21).

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Polskie Linie Lotnicze „Lot", zwane w dalszych artykułach w skróceniu „Lot".

Art. 2. Siedzibą „Lotu" jest m. st. Warszawa.

Art. 3. Przedmiotem działalności „Lotu" jest:

1) organizacja i eksploatacja linii lotniczych, w szczególności przewóz osób, bagażu, towaru i poczty,

2) organizowanie turystyki powietrznej,

3) dokonywanie na zasadach wyłączności zdjęć aerofotogrametrycznych dla wszelkich celów w porozumieniu z Ministerstwem Bezpieczeństwa Publicznego,

4) dokonywanie wszelkich innych czynności, nie wymienionych wyżej, a wchodzących w zakres komunikacji powietrznej.

Art. 4. „Lot" podlega wpisaniu do rejestru handlowego i przez zarejestrowanie nabywa osobowość prawną.

Art. 5. 1. „Lot" jest prowadzony według zasad gospodarki handlowej z uwzględnieniem potrzeb Państwa oraz interesów życia społecznego i gospodarczego na podstawie planów finansowo - gospodarczych i inwestycyjnych, zatwierdzonych w sposób przewidziany w statucie w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2. Wydatki ponoszone przez „Lot" na cele ogólno - państwowe będą zwracane „Lotowi" z budżetu Państwa.

Art. 6. 1. Stosunek służbowy pracowników „Lotu" jest prywatno-prawny, oparty na ogólnie obowiązujących przepisach o umowach o pracę oraz na przepisach służbowych, wydanych przez Ministra Komunikacji.

2. Płace pracowników „Lotu" będą regulowane przez Ministra Komunikacji z uwzględnieniem warunków i rodzaju pracy na podstawie ogólnych wytycznych, ustalonych przez Radę Ministrów dla pracowników przedsiębiorstw państwowych.

Art. 7. Zwierzchni nadzór nad działalnością „Lotu" sprawuje Minister Komunikacji.

Art. 8. 1. Naczelne organy „Lotu": radę nadzorczą, dyrekcję i komisję rewizyjną powołuje i zwalnia Minister Komunikacji.

2. Naczelny dyrektor reprezentuje „Lot" w sądzie i poza sądem. W szczególnych przypadkach naczelny dyrektor „Lotu" może powierzać zastępstwo praw i interesów „Lotu" w postępowaniu sądowym i sądowo-administracyjnym Prokuratorii Generalnej na zasadzie ogólnie obowiązujących przepisów o działalności Prokuratorii Generalnej.

Art. 9. Ustrój, obowiązki i uprawnienia władz „Lotu" ureguluje statut, zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów.

Art. 10. 1. Minister Komunikacji przekaże „Lotowi" majątek ruchomy na własność, a w użytkowanie — majątek nieruchomy, potrzebny dla celów komunikacji powietrznej, a w szczególności majątek spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Polskie Linie Lotnicze „Lot", jaki przypadnie Skarbowi Państwa z likwidacji tej spółki.

2. Cały majątek „Lotu", tak przekazany przez Skarb, jak i nabyty przez „Lot", wyodrębnia się z ogólnego majątku Skarbu Państwa. Wyodrębniony majątek nieruchomy stanowi własność Skarbu Państwa pod zarządem i w użytkowaniu „Lotu".

3. Za zobowiązania „Lotu" niezależnie od odpowiedzialności „Lotu" całym jego majątkiem odpowiada Skarb Państwa do wysokości wartości majątku nieruchomego, zarządzanego i użytkowanego przez „Lot".

Art. 11. „Lot" ma prawo dokonywać krótkoterminowych operacyj kredytowych. Za każdorazową zgodą Ministrów Komunikacji i Skarbu może „Lot" dokonywać długoterminowych operacyj kredytowych.

Art. 12. Bilans, rachunek strat i zysków oraz podział czystego zysku „Lotu" zatwierdza Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Bilans oraz rachunek strat i zysków należy złożyć Ministrowi Komunikacji do zatwierdzenia w ciągu trzech miesięcy po ukończeniu roku operacyjnego. Minister Komunikacji zatwierdza je w porozumieniu z Ministrem Skarbu po zasięgnięciu opinii urzędów rewizyjnych.

Art. 13. Zasady przeprowadzania kontroli „Lotu" będą określone odrębnym regulaminem, wydanym przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu i naczelnym organem kontroli Państwa.

Art. 14. „Lot" jest zwolniony od wszelkich opłat stemplowych za czynności związane z jego ukonstytuowaniem się jako osoby prawnej. Poza tym opłaca on wszystkie podatki państwowe oraz samorządowe, które obowiązują przedsiębiorstwa prywatne.

Art. 15. Likwidacja przedsiębiorstwa następuje na podstawie uchwały Rady Ministrów na wniosek Ministra Komunikacji w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i Ministrem Skarbu. Szczegółowe przepisy, dotyczące likwidacji przedsiębiorstwa, wyda Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 16. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom Komunikacji i Skarbu, a w części, dotyczącej art. 3 pkt 3 — Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 27 lipca 1945 r.

38.

Dekret z dnia 26 października 1945 r. o uzupełnieniu przepisów prawa lotniczego.

(Dz. U. R. P. z dnia 21 listopada 1945 r. Nr 50, poz. 282).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 69, poz. 437) dodaje się po art. 73 nowy art. 73a o brzmieniu:

„Art. 73a. (1) Kto

1) przez zoranie lub w inny sposób samowolnie przekształca w całości lub w części teren lotniska, albo

2) uszkadza lub czyni niezdatnym do użytku znajdujące się na lotnisku urządzenia pomocnicze dla potrzeb lotnictwa, podlega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

(2) Jeżeli czyn, określony w ust. (1), spowodował wielką szkodę dla Państwa, sprawca podlega karze więzienia.

(3) Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze aresztu do 2 lat lub grzywny do 100.000 zł".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Obrony Narodowej, Komunikacji, Sprawiedliwości i Administracji Publicznej.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

39.

Dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o organizacji administracji i gospodarki motoryzacyjnej w Rzeczypospolitej Polskiej.

(Dz. U. R. P. z dnia 13 marca 1946 r. Nr 7, poz. 58).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Całokształt zagadnień związanych z administracją i gospodarką pojazdami mechanicznymi w Państwie powierza się Ministrowi Komunikacji.

Celem wykonania powyższych zadań zostanie utworzony w Ministerstwie Komunikacji w drodze zmiany jego statutu organizacyjnego Centralny Zarząd Motoryzacji.

Art. 2. Do zakresu działania Ministerstwa Komunikacji w tej dziedzinie należy:

1) ustalanie zasad polityki motoryzacyjnej,

2) ustalanie planu przewozów pojazdami mechanicznymi i kontrola jego wykonania oraz organizowanie całej sieci komunikacji samochodowej,

3) współdziałanie w organizowaniu krajowej produkcji w dziedzinie przemysłu samochodowego,

4) kontrola gospodarki i ruchu samochodowego,

5) nadzorowanie państwowych przedsiębiorstw gospodarki pojazdami mechanicznymi,

6) ustalanie zapotrzebowań, organizacja zakupu oraz rozdziału części zamiennych pojazdów mechanicznych, materiałów pędnych, ogumienia, akcesorii, jak również urządzeń i zaopatrzenia fabryk i warsztatów naprawy pojazdów mechanicznych,

7) współdziałanie w ustalaniu programów i prowadzeniu szkolnictwa samochodowego,

8) wydawanie przepisów dotyczących:
rejestracji pojazdów mechanicznych,
wydawania praw jazdy,
wydawania zezwoleń i koncesji na zarobkowy przewóz osób i towarów,
wydawania koncesji na prowadzenie warsztatów naprawy, stacji obsługi garaży,

9) ustalanie norm eksploatacji oraz ogólny nadzór nad eksploatacją wszelkich pojazdów mechanicznych i zwierzchni nadzór nad zakresem działania policji drogowej w porozumieniu z Ministrem Bezpieczeństwa Publicznego,

10) zawieranie w uzgodnieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych konwencji i umów, dotyczących międzynarodowego ruchu samochodowego oraz wydawanie opinii we wszelkich innych sprawach związanych z zagadnieniem motoryzacji a załatwianych przez inne władze i urzędy.

Art. 3. Uprawnienia w zakresie spraw, objętych art. 2, przysługujące z mocy dotychczasowych przepisów innym ministrom, przechodzą na Ministra Komunikacji.

Art. 4. Pojazdy mechaniczne użytkowane przez poszczególne ministerstwa i przez „Przedsiębiorstwo Polska Poczta, Telegraf, Telefon" ze względu na ich potrzeby własne będą administrowane przez te ministerstwa we własnym zakresie z zastrzeżeniem dla Ministra Komunikacji uprawnień, wynikających z art. 2 pkt 4) i 5).

Art. 5. Upoważnia się Ministra Komunikacji do powoływania i rozwiązywania rad, instytutów, komisji lub innych organów opiniodawczych i doradczych w sprawach motoryzacji.

Art. 6. Wyłącza się spod działania przepisów niniejszego dekretu te sprawy z zakresu administracji i gospodarki motoryzacyjnej, które należą do kompetencji Ministra Obrony Narodowej.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Skarbu i Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy w przedmiotach unormowanych niniejszym dekretem.

40.

Dekret z dnia 16 stycznia 1946 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego „Państwowa Komunikacja Samochodowa".

(Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4, poz. 31).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się państwowe przedsiębiorstwo „Państwowa Komunikacja Samochodowa" nazywane w dalszym ciągu niniejszego dekretu w skrócie „Przedsiębiorstwem". Zakres działania Przedsiębiorstwa obejmuje nadzór i gospodarkę wszystkimi pojazdami mechanicznymi, znajdującymi się w zarządzie i posiadaniu Państwa, a w szczególności:

a) prawo eksploatacji państwowych pojazdów mechanicznych dla celów publiczno-komunikacyjnych, zgodnie z warunkami dokumentu koncesyjnego,

b) organizowanie i utrzymywanie państwowych linii komunikacji samochodowej,

c) organizowanie i eksploatowanie zakładów naprawczo - produkcyjnych, zajezdni, dworców samochodowych, stacji pomp benzynowych, zbiorników materiałów pędnych i t. p.,

d) w zleconym przez Ministerstwo Komunikacji zakresie organizację zakupu i rozdziału pojazdów mechanicznych i części zamiennych, ogumienia, materiałów pędnych i konserwujących.

Art. 2. Przedsiębiorstwo posiada osobowość prawną i będzie prowadzone na ogólnych zasadach handlowych z uwzględnieniem potrzeb Państwa i interesu społecznego.

Siedziba centrali przedsiębiorstwa jest miasto st. Warszawa.

Art. 3. Przedsiębiorstwo użytkuje i zarządza majątkiem nieruchomym oddanym mu protokólarnie przez Skarb Państwa.

Przedsiębiorstwo może nabywać majątek nieruchomy na własność Skarbu Państwa, zatrzymując go w swym użytkowaniu.

Majątek ruchomy przedsiębiorstwa wyodrębnia się protokólarnie z ogólnego majątku Skarbu Państwa i przekazuje przedsiębiorstwu na własność.

Przedsiębiorstwo może we własnym imieniu nabywać i zbywać majątek ruchomy, tudzież zaciągać zobowiązania.

Art. 4. Przedsiębiorstwo ma prawo dokonywania krótko i długoterminowych operacji kredytowych, przy czym te ostatnie wymagają zgody Ministra Skarbu. Długoterminowe operacje, które mają obciążać majątek nieruchomy, mogą być dokonywane na podstawie upoważnień ustawowych.

Art. 5. Za zobowiązanie, zaciągnięte przez przedsiębiorstwo, niezależnie od odpowiedzialności przedsiębiorstwa jego majątkiem, jest odpowiedzialny Skarb Państwa do wysokości wartości całego majątku nieruchomego użytkowanego i zarządzanego przez przedsiębiorstwo, jeżeli stanowi on własność Skarbu Państwa.

Art. 6. Przedsiębiorstwo pokrywa swoje wydatki z własnych funduszów i dochodów. Przedsiębiorstwo prowadzi gospodarkę na podstawie rocznych budżetów i planów finansowo - gospodarczych, zatwierdzanych przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 7. Minister Komunikacji za pośrednictwem Centralnego Zarządu Motoryzacji sprawuje zwierzchni nadzór nad przedsiębirstwem.

Art. 8. Na czele przedsiębiorstwa stoi dyrektor, którego mianuje i odwołuje Minister Komunikacji.

Art. 9. Dla wykonywania nadzoru nad działalnością przedsiębiorstwa powołuje się radę nadzorczą. Rada nadzorcza składa się z przewodniczącego i sześciu członków, których powołuje i zwalnia Minister Komunikacji.

Art. 10. Dla sprawowania nadzoru nad prawidłowością gospodarki finansowej przedsiębiorstwa rada nadzorcza powołuje ze swego grona komisję rewizyjną, złożoną z przewodniczącego i dwóch członków.

Art. 11. Przewodniczący oraz członkowie rady nadzorczej otrzymują za udział w posiedzeniach diety z funduszów przedsiębiorstwa, w wysokości ustalonej przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 12. Organizację wewnętrzną oraz zakres działania organów przedsiębiorstwa określi statut, nadany przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i Ministrem Skarbu.

Art. 13. Stosunek służbowy pracowników Przedsiębiorstwa zostanie określony na zasadach ogólnie obowiązujących dla pracowników przedsiębiorstw państwowych, a ustalonych przez Radę Ministrów.

Art. 14. Postanowienia niniejszego dekretu nie dotyczą pojazdów mechanicznych, stanowiących normalny park poszczególnych resortów, niezbędnych dla ich potrzeb własnych według etatów zatwierdzonych przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów.

Art. 15. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów oraz Ministrami Skarbu i Administracji Publicznej.

Art. 16. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

41.

Dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego „Państwowe Zakłady i Warsztaty Samochodowe".

(Dz. U. R. P. z dnia 29 stycznia 1946 r. Nr 2, poz. 16).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się państwowe przedsiębiorstwo pod nazwą „Państwowe Zakłady i Warsztaty Samochodowe", zwane w następnych artykułach „Przedsiębiorstwo".

Art. 2. Przedsiębiorstwo podlega Ministerstwu Komunikacji i posiada swoją siedzibę w Warszawie.

Art. 3. Celem Przedsiębiorstwa jest wykonywanie potrzebnych do remontu części zamiennych, remont wszelkich pojazdów mechanicznych oraz ich zespołów oraz wykonywanie części zapasowych w porozumieniu ze Zjednoczeniem Motoryzacyjnym Ministerstwa Przemysłu.

Art. 4. Przedsiębiorstwo posiada osobowość prawną i jest wolne od wpisu do rejestru handlowego; stanowi ono odrębną jednostkę gospodarczą, prowadzoną według zasad handlowych.

Przedsiębiorstwo pokrywa swoje wydatki z własnych dochodów i funduszów oraz z dotacji Skarbu Państwa, wypłacanych za pośrednictwem Ministerstwa Komunikacji na kapitał zakładowy i inwestycje.

Przedsiębiorstwo może mieć oddziały i agencje na całym obszarze Państwa.

Art. 5. Przedsiębiorstwo otrzyma od Ministerstwa Komunikacji maszyny, warsztaty, tabor i urządzenia pomocnicze oraz użytkować będzie budynki i tereny znajdujące się w rozporządzeniu Państwa, a przeznaczone na ten cel.

Art. 6. Na czele Przedsiębiorstwa stoi dyrektor, którego mianuje i zwalnia Minister Komunikacji.

Do dyrektora, który odpowiedzialny jest za prawidłowe i celowe prowadzenie Przedsiębiorstwa, należy ogólne kierownictwo techniczne i handlowe sprawami Przedsiębiorstwa oraz bezpośredni nadzór i kontrola nad jego gospodarką. Dyrektor zastępuje Przedsiębiorstwo wobec władz sądowych, administracyjnych i osób trzecich.

Art. 7. Dla wykonywania nadzoru nad działalnością Przedsiębiorstwa powołuje się radę nadzorczą.

Rada nadzorcza składa się z przewodniczącego i sześciu członków, których powołuje i zwalnia Minister Komunikacji.

Art. 8. Dla sprawowania kontroli nad działalnością gospodarki finansowej Przedsiębiorstwa rada nadzorcza powołuje ze swego grona komisję rewizyjną, złożoną z przewodniczącego i dwóch członków.

Art. 9. Przewodniczący oraz członkowie rady nadzorczej otrzymują za udział w posiedzeniach diety z funduszów Przedsiębiorstwa w wysokości ustalonej przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 10. Podstawy i wytyczne prowadzenia Przedsiębiorstwa w szczególności w zakresie jakości produkcji, remontów oraz cen ustala Ministerstwo Komunikacji.

Statut Przedsiębiorstwa zostanie nadany przez Ministra Komunikacji w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i Ministrem Skarbu.

Art. 11. Wykonanie niniejszego dekretu poruczа się Ministrowi Komunikacji.

Art. 12. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

42.

Dekret z dnia 5 lutego 1946 r. o utworzeniu Państwowego Instytutu Hydrologiczno - Meteorologicznego.

(Dz. U. R. P. z dnia 4 marca 1946 r. Nr 6, poz. 55).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Państwowy Instytut Hydrologiczno - Meteorologiczny z siedzibą w Warszawie, zwany w dalszych artykułach „Instytutem".

Art. 2. Instytut jest instytucją badawczo-naukową, powołaną do przeprowadzania planowych i systematycznych badań hydrologicznych i meteorologicznych na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej.

Art 3. Instytut spełnia swoje zadanie przez:

1) zakładanie i utrzymywanie na całym obszarze Państwa, w szczególności na rzekach i jeziorach, wybrzeżu morskim i terenach górskich stacji obserwacyjnych i doświadczalnych;

2) organizowanie stałej służby pogody dla potrzeb komunikacji powietrznej i lądowej oraz innych zainteresowanych działów administracji państwowej;

3) organizowanie służby informacyjnej i ostrzegawczej dla potrzeb żeglugi i akcji przeciwpowodziowej;

4) wykonywanie wszelkich pomiarów i studiów z zakresu hydrologii i meteorologii oraz niezbędnych obserwacji i badań specjalnych wiążących się z tymi służbami;

5) opiniowanie projektów technicznych i gospodarczych ze stanowiska hydrologicznego lub meteorologicznego;

6) opracowywanie wnisków dotyczących racjonalnego wykorzystania wód i elementów klimatycznych;

7) opracowywaie oraz kompletowanie katalogów i opisów wód kraju, rejonów klimatycznych i katastru sił wodnych;

8) opracowywanie i publikowanie wyników obserwacji, studiów, pomiarów, instrukcji i biuletynów informacyjnych oraz prac naukowych z dziedziny hydrologii i meteorologii;

9) współpraca z pokrewnymi instytucjami i organizacjami w kraju i za granicą oraz z katedrami hydrologii i meteorologii na wyższych uczelniach;

10) branie udziału w krajowych i zagranicznych konferencjach i zjazdach hydrologicznych, meteorologicznych oraz z dziedzin pokrewnych;

11) przeprowadzanie ekspertyz, udzielanie porad i informacji oraz wykonywanie specjalnych badań na wniosek instytucji publicznych oraz osób prywatnych za pobieraniem opłat, których wysokość ustali Minister Komunikacji.

Art. 4. Instytutowi przysługuje prawo używania okrągłej pieczęci państwowej z godłem Państwa i napisem w otoku: „Państwowy Instytut Hydrologiczno-Meteorologiczny".

Art. 5. Wszystkie władze państwowe i samorządowe są obowiązane udzielać pomocy Instytutowi przy wykonywaniu jego zadań.

Art. 6. Instytut ma prawo nakładać obowiązek obserwowania pewnych zjawisk hydrologicznych i meteorologicznych na osoby i przedsiębiorstwa prywatne, które w przypadkach, przewidzianych w art. 45 ustawy wodnej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 62, poz. 574) uzyskały uprawnienia do użytku wód i czerpią z tego zyski.

Art. 7. Dla przygotowania sił naukowych Instytut może tworzyć stypendia na wyższych uczelniach i instytucjach krajowych i zagranicznych oraz w swoim zakresie szkolić i dokształcać personel na specjalnych kursach hydrologicznych i meteorologicznych.

Art. 8. Instytut ma prawo organizowania w szkołach akademickich wykładów z zakresu hydrologii i meteorologii w porozumieniu z senatami tych szkół.

Art. 9. Instytut, podległe mu oddziały terenowe (art. 12) oraz jego stacje obserwacyjne i doświadczalne korzystają w zakresie łączności radiowej, telegraficznej, telefonicznej, pocztowej i kolejowej z wszelkich ulg, przysługujących urzędom państwowym, a przede wszystkim z prawa pierwszeństwa przy przesyłaniu codziennych meldunków i informacji ostrzegawczych o stanie pogody i stanie wód.

Art. 10. Instytut ma prawo zakładania w porozumieniu z Ministerstwem Bezpieczeństwa Publicznego, Ministerstwem Poczt i Telegrafów własnych radiostacyj nadawczo - odbiorczych, przy czym przysługuje mu również prawo korzystania z innych stacyj radiotelegraficznych w Państwie.

Art. 11. Instytut podlega bezpośrednio Ministrowi Komunikacji.

Na czele Instytutu stoi dyrektor mianowany i zwalniany przez Ministra Komunikacji. Zastępców dyrektora mianuje i zwalnia Minister Komunikacji na wniosek dyrektora. Organizację Instytutu określi statut uchwalony przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Komunikacji.

Art. 12. Minister Komunikacji może tworzyć oddziały terenowe oraz stacje obserwacyjne i doświadczalne. Ilość, siedzibę, szczegółowy zakres działania i organizację oddziałów terenowych oraz stacji obserwacyjnych i doświadczalnych określi Minister Komunikacji.

Art. 13. Pracowników naukowych, technicznych i administracyjnych Instytutu mianuje i zwalnia Minister Komunikacji na wniosek dyrektora.

Art. 14. Budżet Instytutu stanowi osobny dział budżetu Ministerstwa Komunikacji.

Art. 15. Organem doradczym Instytutu jest Komitet Hydrologiczno - Meteorologiczny, składający się z przedstawicieli zainteresowanych ministerstw oraz powoływanych i odwoływanych przez Ministra Komunikacji na wniosek dyrektora delegatów wyższych uczelni, towarzystw naukowych i t. p. Zakres działania i organizację Komitetu Hydrologiczno - Meteorologicznego ustali statut uchwalony przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Komunikacji.

Art. 16. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Komunikacji.

Art. 17. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 23 maja 1922 r. w przedmiocie statutu Państwowego Instytutu Meteorologicznego (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 373).

43.

Ustawa z dnia 3 stycznia 1946 r. o nadzorze nad lecznictwem.

(Dz. U. R. P. z dnia 29 stycznia 1946 r. Nr 2, poz. 8).

Art. 1. Zwierzchni nadzór i naczelne kierownictwo nad lecznictwem w Państwie należy do Ministra Zdrowia.

Art. 2. (1) Minister Zdrowia ustala ogólny plan organizacji lecznictwa, biorąc pod uwagę potrzeby ludności w tym zakresie i planowe wykorzystanie fachowych kadr osobowych, zakładów i urządzeń, oraz czuwa nad jego wykonaniem.

(2) Ministrowie, sprawujący zarząd lub nadzór nad podległymi im zakładami, instytucjami i orgnaizacjami wykonywającymi lecznictwo, ustalają w zakresie lecznictwa plany ich działalności, które uzgadniają z Ministrem Zdrowia.

Art. 3. (1) W zakresie, oznaczonym w przepisie art. 1, Minister Zdrowia w szczególności:

1) przeprowadza lustrację zakładów, instytucji i organizacji, wykonywających lecznictwo;

2) bada przedstawione na jego żądanie sprawozdania w zakresie lecznictwa;

3) wydaje instrukcje z zakresu lecznictwa;

4) ustala w porozumieniu z właściwymi ministrami warunki i tryb powoływania pracowników fachowych do służby w lecznictwie oraz określa wytyczne ich uposażenia.

(2) W stosunku do organizacji lecznictwa, prowadzonego lub nadzorowanego przez innych ministrów, Ministrowi Zdrowia przysługuje prawo lustracji i żądania sprawozdań. Wnioski i spostrzeżenia swoje Minister Zdrowia komunikuje właściwemu ministrowi do wykorzystania.

Art. 4. Minister Zdrowia może udzielać zezwoleń na otwieranie aptek publicznych — związkom samorządu terytorialnego, zakładom, instytucjom i organizacjom, wykonywającym lecznictwo oraz spółdzielniom pracowników farmaceutycznych. Nadanie prawa publiczności aptekom instytucji ubezpieczeń społecznych następuje w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 5. Przepisy ustawy niniejszej dotyczą również działalności leczniczo-zapobiegawczej.

Art. 6. Przepisy ustawy niniejszej nie naruszają uprawnień Ministra Zrowia i podległych mu organów, przewidzianych w innych przepisach prawnych.

Art. 7. (1) Nie stosuje się przepisów ustawy niniejszej do zakładów, instytucji i organizacji, wykonywających lecznictwo, a podległych Ministrowi Obrony Narodowej.

(2) Minister Obrony Narodowej w sprawach, które mogą mieć wpływ na organizację i wykonywanie lecznictwa dla ogółu ludności, działa w porozumieniu z Ministrem Zdrowia.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Zdrowia.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

44.

Ustawa z dnia 3 stycznia 1946 r. o dodatku naukowym do uposażenia.

(Dz. U. R. P. z dnia 5 lutego 1946 r. Nr 3, poz. 22).

Art. 1. 1. Ustanawia się dodatek naukowy do uposażenia:

1) profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych, docentów i pomocniczych sił naukowych państwowych szkół akademickich,

2) nauczycieli państwowych szkół wyższych nieakademickich,

3) pracowników naukowych państwowych bibliotek, archiwów, muzeów, instytutów badawczych i innych zakładów naukowych,

4) pracowników naukowych, zatrudnionych w innych instytucjach i urzędach państwowych.

2. Minister Oświaty w porozumieniu z właściwymi ministrami orzeka, którzy spośród pracowników instytucyj wymienionych w ust. 1 pkt 3 i 4 są pracownikami naukowymi.

Art. 2. Dodatek naukowy wynosi 150% uposażenia wraz z dodatkiem wojennym.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom Skarbu i Oświaty.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1945 r.

45.

Rozporzpdzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 grudnia 1945 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej o przekazaniu wojewódzkim władzom administracji ogólnej niektórych spraw lotnictwa cywilnego.

(Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1946 r. Nr 4, poz. 39).

Na podstawie art. 8 ust. (4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. R. P. z r. 1935 Nr 69, poz. 437) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się wojewódzkim władzom administracji ogólnej sprawy:

1) zarządu państwowymi lotniskami cywilnymi i urządzeniami pomocniczymi, służącymi do celów żeglugi powietrznej, z wyjątkiem urządzeń wojskowych;

2) wykonywania inspekcji lotnisk i wszelkich urządzeń pomocniczych, statków powietrznych i przedmiotów znajdujących się na statkach powietrznych oraz badania ksiąg i dokumentów, odnoszących się do personelu lotniczego, lotnisk, hangarów i statków powietrznych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

46.

Dekret z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych.

(Dz. U. R. P. z dnia 27 listopada 1945 r. Nr 51, poz. 295).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Na okres przejściowy, dopóki tego wymagać będą potrzeby nadzwyczajne, tworzy się Ministerstwo Ziem Odzyskanych.

Art. 2. Ministerstwo Ziem Odzyskanych obejmuje swoją działalnością ziemie odzyskane na zachód i północ od granic Państwa z roku 1939.

Do zakresu działania Ministerstwa Ziem Odzyskanych należy:

a) opracowywanie wytycznych polityki Państwa na ziemiach odzyskanych oraz planu ich zagospodarowania i czuwanie nad jego wykonaniem,

b) przeprowadzenie planowej akcji osiedleńczej,

c) zaopatrywanie ludności w przedmioty, służące do zaspokojenia jej potrzeb gospodarczych,

d) zarząd mieniem poniemieckim,

e) administracja ziem odzyskanych, przy czym do właściwości Ministra Ziem Odzyskanych należą wszystkie sprawy, które poza tym obszarem należą do właściwości Ministra Administracji Publicznej,

f) koordynowanie lub inicjowanie działalności innych Ministrów i podległych im organów na ziemiach odzyskanych, z wyjątkiem spraw należących do zakresu działania Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

Art. 3. Do Ministerstwa Ziem Odzyskanych włącza się Państwowy Urząd Repatriacyjny.

Uprawnienia Ministra Administracji Publicznej, zawarte w dekrecie o utworzeniu Państwowego Urzędu Repatriacyjnego (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 24, poz. 145), przechodzą na Ministra Ziem Odzyskanych.

Art. 4. Na ziemie odzyskane rozciąga się ustawodawstwo, obowiązujące na obszarze Sądu Okręgowego w Poznaniu, a w zakresie prawa pracy — ustawodawstwo obowiązujące na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń wydawać przepisy przejściowe i uzgadniające, związane z rozciągnięciem przepisów prawnych na ziemie odzyskane.

Art. 5. Rada Ministrów na wniosek Ministrów: Ziem Odzyskanych i Administracji Publicznej dokona w drodze rozporządzeń tymczasowego podziału obszaru ziem odzyskanych na województwa i powiaty, ustalając zarazem siedzibę władz wojewódzkich i powiatowych, przy czym może włączyć poszczególne powiaty do już istniejących województw.

Rozporządzenia właściwych Ministrów w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych ustalą tymczasowy podział sądowy oraz administracyjny w zakresie urzędów niezespolonych, a także siedziby sądów, władz i urzędów.

Art. 6. Na ziemiach odzyskanych mianuje i odwołuje wojewodów Rada Ministrów na wniosek Ministra Ziem Odzyskanych.

Mianowanie wojewodów, których władza obejmuje tylko częściowo obszar ziem odzyskanych, następuje na wniosek Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

Starostów na ziemiach odzyskanych mianuje i odwołuje Minister Ziem Odzyskanych na podstawie wniosku wojewody.

Art. 7. Na ziemiach odzyskanych sprawują wojewodowie i starostowie — każdy w swoim okręgu administracyjnym — zwierzchnie kierownictwo nad wszystkimi działami zarządu państwowego (art. 2) i mają prawo wydawania w tym zakresie służbowych zarządzeń wszystkim władzom, urzędom i organom urzędowym w granicach zakresu działania Ministerstwa Ziem Odzyskanych określonego w art. 2.

Art. 8. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych ustali sieć garnizonów Wojska Polskiego na odzyskanych ziemiach i ich liczebność.

Art. 9. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim Ministrom.

Art. 10. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

47.

Ustawa z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej.

(p. Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17).

48.

Ustawa z dnia 3 stycznia 1946 r. o zakładaniu nowych przedsiębiorstw i popieraniu prywatnej inicjatywy w przemyśle i handlu.

(p. Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 18).

49.

Dekret z dnia 22 stycznia 1946 r. Prawo rodzinne.

(p. Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 52).

50.

Dekret z dnia 22 stycznia 1946 r. Przepisy wprowadzające prawo rodzinne.

(p. Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 53).

51.

Dekret z dnia 22 stycznia 1946 r. o Najwyższym Trybunale Narodowym.

(p. Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 45).

52.

Dekret z dnia 22 stycznia 1946 r. o odpowiedzialności za klęskę wrześniową i faszyzację życia państwowego.

(p. Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 46).

53.

Dekret z dnia 22 lutego 1946 r. Prawo o sądach obywatelskich.

(p. Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 64).

54.

Dekret z dnia 21 grudnia 1945 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.

(p. Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 11).

55.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1946 r. o wypuszczeniu Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.

(p. Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 63).

56.

Dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym.

(p. Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 28).

57.

Dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

(p. Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 29).

58.

Dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych przepisów ustawodawstwa pracy na cały obszar Państwa Polskiego.

(p. Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 30).

59.

Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lutego 1946 r. o sprostowaniu błędów w dekrecie o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 22 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym, w rozporządzeniu w sprawie wykonania prawa o aktach stanu cywilnego oraz przepisów wprowadzających to prawo i w regulaminie wewnętrznego urzędowania sądów apelacyjnych, okręgowych i grodzkich w sprawach niespornych.

(p. Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 57).

60.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 26 lutego 1946 r. o ustanowieniu przymusowego zarządu państwowego nad koleją wąskotorową Warszawa — Radzymin.

(p. Monitor Polski Nr 27, poz. 44).

61.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 marca 1946 r. o ustanowieniu przymusowego zarządu państwowego nad Koleją Elektryczną (Tramwajami Elektrycznymi) w Jeleniej Górze.

(p. Monitor Polski Nr 27, poz. 45).

SPROSTOWANIA.

1. W Dz. Urz. MK. z 1945 r. Nr 18, poz. 183, str. 226 pod tytułem opuszczono wyrazy: „(Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 309)".
2. W Dz. Urz. MK. z 1945 r. Nr 18, poz. 184 pod tytułem opuszczono wyrazy: „(Monitor Polski z 1945 r. Nr 52, poz. 119)".

Adres Redakcji i Administracji Ministerstwa Komunikacji: Warszawa, ul. Chałubińskiego Nr 4

Warunki prenumeraty kwartalnie 40 zł.
Cena pojedynczego egzemplarza wynosi 10 zł i jest do nabycia w Admin. Wydawn. w Warszawie.
Prenumeratę przyjmuje Administracja Wydawnictw M. K., którą można również wpłacać w P. K. O. konto czekowe w Warszawie Nr I-658.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

Zakłady Graficzne Ministerstwa Komunikacji w Warszawie, ul. Chałubińskiego Nr 4.